

Ánh Dương

Trường THPT Trần Quang Khải

Thương mùa hạ cũ

Xin cất giữ vẹn nguyên mùa hạ cũ
 Mùa rào qua và cái nắng tươi giòn
 Tuổi hoa niên như mặt hồ xao động
 Trái tim hồng sóng sánh mắt người thương...

Ai chẳng có mùa hè vương kỉ niệm...
 Hoa phượng rơi ngùn lửa một góc trời...
 Chú ve hát lời si tình vụng dại...
 Góc sân trường, câu nói hững hờ buông...

25 năm, bụi thời gian che phủ
 Bánh xe lăn nhòa hoen áo học trò
 Chuyện cõm áo xưa xua cánh diều bay mãi
 Nắng sân trường rêu mọc phủ nhạt phai...

Rồi một ngày lao nhanh trên đường vắng
 Bỗng giật mình bụi khói mắt nhòa cay
 Cây phượng già lè loi bên đường ấy
 Tên của mình xưa khắc, có còn đây?!

Đỗ Anh Tuấn

Phó Hiệu trưởng Trường THPT Phan Chu Trinh

Thương học trò ĐI XE BUÝT

(Thương tặng học trò đi xe buýt mùa Đông)

Chẳng cú gì một buổi chiều Đông
 Suốt tháng, quanh năm chiều nào cũng đợi
 Xe buýt ơi, sao mà lâu đến vậy
 Để lũ học trò tôi tội nghiệp thế này

Khi xe đến vội vàng chen chúc
 Có đứa chưa lên, xe đã vội đi
 Đường xa lắc, càng lắc lư xe buýt
 Đèo quanh co và dốc mít mù sương

Học trò ơi, sao mà thương đến thế
 Vắt vả làm sao hai buổi đến trường
 Con đường nhỏ gấp ghênh thời thơ áu
 Gian khổ, khó khăn vẫn cố gắng vượt qua

Rồi mai này trên những chặng đường xa
 Những chuyến ngược xuôi đi về muôn ngả
 Nếu có lúc ngập ngừng lên xe buýt
 Lại nhớ về thời gian khổ đã đi qua.

Trường tiểu học Phan Đăng Lưu
 Thành phố Buôn Ma Thuột - Đăk Lăk

Tâm tình nghệ giáo

Hai mươi tám năm qua,
 gắn bó với ngôi trường này.
 Đồng nghiệp cũ, học trò thì luôn mới.
 Ta bỗng thấy lòng mình bối rối
 Sắp đến rồi... ngày tháng phải chia tay.

Cuộc đời như những chiếc đu quay
 Cứ tuần tự, đến rồi đi... đi tiếp.
 Trang sách nhỏ - ấp bao điều mơ ước.
 Tuổi xé chiều... có ai tránh được đâu?

Năm tháng qua, ta luôn sống bên nhau
 Đồng nghiệp thân thương, tình người ấm áp
 Thời gian ít thôi - sau mỗi giờ lén lút
 "Văn phòng" ơi! vang rộn những tiếng cười.

Đời trao ta cái nghề "Trồng người"
 Vất vả nhiều mà lương chǎng có bao nhiêu.
 Biết bao lần, ta âm thầm mong mỏi
 Đến khi nào cuộc sống đỡ khó khăn?

Dù thế đầy nhưng nghề nào sánh được
 Tình cảm mến mông như biển trời cao rộng.
 Hạnh phúc ngập tràn, sau mỗi lần vang vọng
 Tiếng học trò, đứng lễ phép "Thưa cô"

Âm áp tình đời thêu dệt những trang thơ
 Năm tháng trôi đã kết thành kỷ niệm
 Bao nỗi nhớ, niềm vui bất tận
 Khúc nhạc đời vẫn mãi ngân vang.

Truyện ngắn

Ngọn đuốc tình yêu

Ngọc Anh ÊBan

- Mời ÊBan lên bảng.

Đã có lúc nó ghét cay ghét đắng cái họ đấy vô cùng khi bị bạn bè giễu cợt là “tộc”, ngày đó mỗi lần bạn bè chọc...nó lại khóc. Cái con bé có làn da đen nhẽm, mái tóc thưa thớt vàng hoe ấy cứ run bật lên trong lòng mẹ nó mà nức nở, mà kể lể nhưng mẹ nó chỉ vuốt tóc và nói : “Con à, ÊBan là một loài hoa đẹp, sau này con sẽ hiểu”. Và rồi nó lại chìm say vào trong giấc ngủ sau lời ru à ơi của mẹ giữa bạt ngàn cao nguyên váng lặng, váng! Nó là người đồng bào!

Tiếng nói vang lên lần nữa: “Mời ÊBan lên bảng, ÊBan đâu rồi?”

Thầy nhìn nó và cười, nó không còn là một đứa bé để khóc sau mỗi lần bị “cảm thấy phân biệt” nữa, bởi giờ đây nó đã là một nữ sinh lớp 10. Nó cự nự:

-Thầy! Em tên là Ngọc, họ em là ÊBan, Thầy cứ đọc sai hoài.

- Thế sao? ÊBan có lên bảng không hay lấy 0 điểm?

Nó vung vẩy lên với nét mặt xiu xuống như kiểu vừa bị mắng oan điều gì ghê gớm lắm. Trả lời câu hỏi của Thầy khá tốt và Nó được 9 điểm. Nó vui vẻ về chỗ, Thầy bắt đầu vào bài mới nhưng lại đến bên cạnh nó khẽ nói :

- Hoa ÊBan đẹp lắm, em biết nó không?

Nó ngơ ngác “Da”.

- Hãy luôn biết cách tỏa sáng như tên loài hoa ấy nhé!

Nó mỉm cười vì lần đầu tiên có một người khác nói với nó như thế ngoài Mẹ. Và tiết học ấy bắt đầu bằng câu chọc đùa của Thầy, Nó chăm chú nghe “Các bạn biết lớp ta xét về địa vị ai cao nhất không?”

- Da, Thầy à....Cả lớp đồng thanh hô vang.

Thầy cười, nụ cười hiền từ nhìn quanh lớp rồi ánh nhìn ấy dừng lại nơi tôi:

- Hiện tại đúng thế nhỉ, Thầy cao nhất. Nhưng nếu xét trong cộng đồng của người đồng bào Tây Nguyên thì ở đây chắc là H'Ngọc rồi.

Cả lớp ngơ ngác nhìn Nó, Nó cúi mặt, tay nó

vân vê tà áo dài, mắt nó đang cố mở to vì chỉ cần Nó chớp mắt Nó hiểu Nó sẽ khóc. Nó có cảm giác như trên mây rớt xuống, cảm giác vừa được Thầy khen ngợi xong nhưng ập đến ngay là cảm giác chế giễu. Nó nghĩ “ Tại sao Thầy lại nói thế, Thầy mới khen nó xong mà, tại sao Thầy lại đưa Nó ra bêu riếu trước lớp, tại sao???”

Chẳng dám nhìn lên nhưng Nó vẫn nghe Thầy nói:

- “ Họ ÊBan trong cộng đồng người ÊDê là dòng họ quý tộc, nói như chúng ta là dòng dõi hoàng gia đấy. Vùng đất của chúng ta có nhiều dân tộc nhưng họ mới chính là những người chủ thực sự của mảnh đất này. Các bạn hiểu không, là dân tộc khác dân tộc Kinh đâu có gì là xấu? Quan trọng con người họ và ý chí của họ. Có bạn nào giám chắc mình giỏi hơn, tốt hơn họ không? Nên các bạn đừng có phân biệt này nọ nha. Phân biệt sắc tộc là tội nặng lắm đấy.”

Cả lớp cười vang.

-Đúng rồi Thầy.

-Bạn em hiểu rồi ạ!

Rồi Thầy quay sang nói:

- H'Ngọc, họ ÊBan của em đẹp lắm, các họ của người đồng bào ÊDê cũng vậy, em hãy trân trọng dòng máu em đang mang trong mình. Và chứng minh cho những bạn chưa tôn trọng em hiểu rằng em tốt hơn, giỏi hơn, đẹp hơn những gì các bạn ấy có. OK, làm được không cô bé?”

Nó khóc, nhưng lần này không phải vì cảm giác bị “phân biệt” mà vì hạnh phúc, nó hiểu ra rồi, nó hiểu ra điều nó cần phải làm và hiểu cả điều mẹ nó từng thủ thỉ mỗi đêm cùng nó: “Hoa ÊBan đẹp lắm con à”.

Sau lần ấy Thầy vẫn gọi nó là ÊBan, nhưng cảm giác quen thuộc và yêu thương đã phủ đầy nó. Nó không còn ghét cái họ của mình nữa mà nó thấy yêu và trân trọng hơn bao giờ hết. Nó tự hào và từng bước cố gắng và tên nó cuối cùng cũng được ghi danh vào bảng vàng của nhà trường - nơi tuyên dương những học sinh có thành tích cao trong học tập.

↳ Ngày tổng kết, Thầy vỗ vai nó:
- Sao rồi ÉBan, em thấy thích tên họ mình chứ?

- Dạ, em cảm ơn Thầy nhiều ạ, em sẽ luôn cố gắng.

Rồi mơ ước trở thành một cô giáo của nó cũng đã thành hiện thực. Về thăm Thầy, nó khóc:

- Nhờ Thầy dạy em hiểu giá trị của bản thân và nguồn gốc, em cảm ơn Thầy nhiều lắm. Và cảm ơn Thầy vì đã thắp sáng cho em ước mơ để em có được ngày hôm nay. Em sẽ luôn cố gắng để trở thành giáo viên tốt giống Thầy. Em cảm ơn Thầy nhiều lắm.

- Tất cả là do em làm ra, em phải tự hào về điều đó. Thầy cười, vẫn nụ cười hiền ấm đó.

Hai thầy trò ôn lại kỉ niệm xưa, Nó thắc mắc:

- Thầyơi, sao hồi ấy Thầy lại nói thế vậy Thầy?

- Tại Thầy thấy em hay ngồi một mình, có lúc bị bạn chọc ghẹ quá, nhưng em có đôi mắt rất sáng, Thầy nghĩ em chỉ thiếu duy nhất một điều là tự tin, may mà Thầy chọc được nó ra khỏi cái vỏ bọc cũ kĩ kia

Hai thầy trò cùng cười lớn. Thầy vẫn luôn vậy, thân tình và ấm áp nhưng lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười. Bao thế hệ học sinh của Thầy cũng giống như Nó, vẫn luôn nhớ về hình ảnh thân thương ấy. Và nó vui sướng vì giờ đây nó được quay trở về ngôi trường nó đã từng gắn bó thời cấp 3, trường Krông Ana, nhưng với một vai trò mới - cô giáo dạy Văn. Ngày đầu tiên đến trường nhận công tác, Nó nhìn khắp ngôi trường và dừng mắt tại lớp học cũ - nơi đã thắp lên ngọn đuốc tự tin trong Nó "Em sẽ là một cô giáo yêu - hiểu học sinh như Thầy, Thầyơi!!!"

Thược dược và mười giờ

Bích Thiêm

Sáng sớm. Mới chớm 8 giờ mà nắng đã tràn ngập cả khoảng sân nhỏ. Gió nhẹ nhẹ thổi làm đung đưa các khóm hoa. Thược dược khẽ lắc lư thân hình đồ sộ nhưng vẫn óng chuốt của mình theo một vũ điệu riêng. Nàng ghé mắt nhìn xuống. Khóm hoa mười giờ nhỏ có một nụ hoa màu cam bé xíu đang lim dim sưởi nắng. Trên chót chiếc lá nhỏ còn đọng một giọt nước bé xíu.

- È này Mười Giờ! Sao không nở đi?

Thược Dược gọi, Mười Giờ chỉ khẽ ngược lên và nhoèn nụ cười thèn thẹn.

- Sao, không nở được đúng không?

Thược Dược xoay người, phô hết sắc đỏ rực rỡ của mình. Nàng kiêu hãnh ngẩng cao đầu. Cả khu vườn không ai rực rỡ bằng ta. Nàng nghĩ thế và nàng lại múa. Gió mạnh lên chút rồi dần đứng im. Thược Dược vẫn múa, vẫn xoay bên phải, xoay bên trái trong vũ khúc càng ngày càng rạo rực. Chú Nhện ở cành hồng quên cả giăng tơ, đờ đẫn nhìn nàng. Nàng liếc mắt và chú lúng túng. Lê ra vắt tơ sang rặng chè tàu thì chú lại vo viên lại chính ở chân mình. Thược Dược khúc khích cười. Nhưng rồi ánh nắng gay gắt hơn. Những cánh mỏng của nàng dần mềm lại, màu đỏ dần biến thành tia tía tái rồi đôi chỗ điểm vàng vàn nâu nâu. Gió im hẳn. Thược Dược mệt nhoài và đứng im không nhúc nhích. Nàng gục đầu xuống và ngạc nhiên khi thấy chỗ nụ mười giờ khi nãy giờ là một đóa hoa nở tròn đầy những cánh hoa màu cam rực rỡ với những hạt nhụy vàng bé xíu. Nụ cười khiêm nhường lặng lẽ của Mười Giờ trong nắng gió làm không gian thêm rực rỡ hơn.

- 10 giờ rồi, em nấu cơm, mình nhé!

- Ủ, mình nấu đi. Tôi hái rau đây. Mồng tơi hay rau lang hả mình?

- Mồng tơi đi mình. Thêm nụ mướp, rau đay... Nóng thế này em sẽ nấu canh tập tàng với rang tôm nha mình.

Tiếng ông bà chủ vọng ra từ trong căn nhà nhỏ.

Mười Giờ vẫn lặng lẽ nở.

Trưa vẫn yên bình trôi ■

Yêu sao mái trường thân thương

Vĩnh Nguyên

Sáng nay em đến lớp thấy lòng vui hân hoan
như chim non tung cánh dưới bầu trời biếc xanh
Say sữa vui ca hát Bên bạn bè thân thương
Yêu bao bài học hay Gắng chăm và kết đoàn
Chào ngày mới dưới mái trường thân thương Lời thầy cô chắp
cánh em bay Chào ngày mới em quyết tâm cùng
tiến bước Góp sức xây đời xây dựng tương lai đẹp tươi